మెట్లు

ఆ మాలపిల్ల తెల్లబోయి చూచింది, తమగూడెం బయట ఆగిన కారులోంచి దిగిన ముగ్గురు బాలికలనూ, ఒక యువకుణ్నీ! ఎంత చిత్రమైన బట్టలు కట్టుకున్నారు. ఎంత తెల్లగా ఉన్నారు. వాళ్ళు కారులోంచి దిగగానే ఏదో గుమ్మైనన వాసన ఆచుట్టువక్కలంతా ప్రసరించింది!

ఈలాఅనుకొని ఆ పదునాలుగేళ్ళ ఈడుగలబాలిక తనవైపు చూచుకుంది ఉతుకుఎరగని చెరిగిపోయిన తనపాత కోకలు పరిశీలించుకొంది. ఆ చిరుగుపాతే చీరలా వల్లెవేసు కుంది. అప్పుడప్పుడు తానూ తలగడుగు పోసుకుంటుంది. అయినా తనవొళ్ళు అలా గుమ్మున వాసనేస్తుందా.

ఆ దిగిన బాలికల బంగారపుఒడలికాంతులు చూచింది. తనదేహం కారునలుపు! పళ్ళు మాత్రం తెలుపు. ఆ బాలికలు బట్టలు ఎంత అందంగా దువ్వుకొన్నారో! ఆ పూలో! ఆలాటి పూలే పూయవు తమగూడెంలో.

వాళ్ళువేసుకొన్న బంగారుహారం, చెవులకుపెట్టుకొన్న ఆ లోలాకులు, చేతుల ఆసన్నవి బంగారుగాజులు, అమ్మో, వాళ్ళుతొడుగుకొన్న ఆ చెప్పులేమిటి? కిరస్తానీమిసమ్మ తొడు క్కునే జోళ్ళకన్న ఎంద అందంగా ఉన్నాయో!

వాళ్ళు కారెక్కివచ్చారు. అప్పుడప్పుడు దున్నపోతు స్వారితప్ప తనకేముంది. వాళ్ళు ఎంత తియ్యగా మాటాడు కొంటున్నారు? మధ్య మిసమ్మ మాట్లాడే ఇంగిలీషూ మాటా డుతున్నారు.

తనతల సంతనాడుతప్ప నూనే మెరుగును తంగేడు పూలు, పొలంగట్టున బంతిపూలుతప్ప తాను పూలే మెరుగును. శివరాత్రి తీర్థంరోజున తాను గడ్డికోసి బజారులో జట్కావాళ్ళ కమ్మితేవచ్చిన డబ్బులో అప్పుడప్పు డమ్మకియ్యకుండా దాచుకొన్న అణా, అర్ధణా, కానీలు పోగుచేసుకొన్న పదణాల మూడుకానులతో కొన్న మాయవెండికడియాలు, మురుగులేగా తనకు!

ఆ బాలికకు యౌవనం తొంగిచూస్తున్నది. పదునాలు గేళ్ళయినా కాయకష్టంచేసేజాతి కాబట్టి త్వరగా ఈడురాదు. యౌవనం పొంగిపొర్లే ఆ ముగ్గురు నాగరక బాలికలకు కను ముక్కుతీరు లెట్లాఉన్నా వయ్యారం దేహ మసృణత్వము బంగారురంగు ఆ ప్రదేశం అంతా కాంతించాయి.

ఈ మాలపిల్ల మాచి మోము రేఖలు శిల్పసౌంద ర్యాలు, విశాల నయనాలు సినీమాతారలు చూచి ఉడుకు బోతుతనంతో కుంగిపోవలసినదే.

ఈనాడు మాలమాచి ఆ అందాలబాలికలచూచి తెలి యరాని ఆవేదనలో కుంగిపోయి కన్నులనీరు తుడుచుకుంది.

ఆర్రాత్రి మాచికి నిదర లేదు. మాచికి పోతిగాడిసంబంధం కుదిర్చాడు తండ్రి. పోతిగాడు దున్నపోతులా ఉంటాడు. పోతిగాడు తనకు వద్దు. యీమాలగూడెం తనకువద్దు! చదువు. ఆపిల్లలులా అవ్వాలి. ఆలా కారుఎక్కాలి. ఆలాంటి నగలు, ఆలాంటి చీరలు, ఆలా! ఆలా!

2

మాచెమ్మ స్కూలుఫైనలు పరీక్షలో నెగ్గింది; తనవూరు వచ్చింది.

"బాబూ! యీవూరులో ఉండలేను" అంది. ఎంత మంది బతిమాలినా ఉండనంది. ఇరవదవఏడున ఖద్దరుచీరా, ఖద్దరురయికా తొడుక్కొని హరిజనసుందరి మాచెమ్మ సంపూర్ణయౌవ్వనంతో మాలపల్లిచివర కరణంగారి మామిడితోటలోని పూతపూచిన గున్నమామిడిలా ఉన్నది. కాకతిసీమ కాలోత్పలవిగ్రహంలా ఆమె వికసించింది.

ఆమె ఎంతచదువుకున్నా రంగేమి మారుతుంది? ఎంత చక్కని చీరలు కట్టుకున్నా నల్లరంగును బంగారంచేయలేవు. రహస్యంగా ఇంగ్లీషు మాసపత్రికలు కొనుక్కొంటూ, అందు ఆంగ్ల అమెరికను స్త్రీలు అందాలు ఏలా సేకరించుకుంటారో చదివేది.

ఇంటిదగ్గిర పోరుపెట్టి తనగ్రామపు హరిజనసంఘంవారి సహాయంతో చెన్నపట్నం దుర్గాబాయమ్మగారి ఆంధ్రమహిళా సభవిద్యాలయంలో ఎనిమిదేళ్ళుచదివి, మొదటితరగతిలో కాశీవిశ్వవిద్యాలయ ప్రవేశపరీక్షలో కృతార్థురాలైంది.

ఉచిత విద్యావేతనం సంపాదించింది, ఇంటరు చదవడానికి.

చదివేరోజుల్లో రెండుమూడు సంబంధాలు తండ్రి తీసుకొనివచ్చాడు. ఒక హరిజనబాలుడు ఇంటరులో నెగ్గినాడు. తాలూకాఫీసులో గుమాస్తాఉద్యోగానికి, ప్రభుత్వపుఉద్యోగాల

సమితివారు ఎన్నుకొన్నారు. మాచమ్మ ససేమిరా నేను పెళ్ళిచేసుకోనంది.

ఆరోజు సాయంకాలం తన ఊరుబయట కనబడినకారు, కారునుంచి దిగివచ్చిన అప్సరసలు, ఆ వయసుకాడు, వారి కిలకిల సంభాషణాలు, ఆ పడుచుల వయ్యారినడకలు, వారిచీరలు, వారి నగలు, వారిదేహపు మిసిమితనం, ఆహా—ఆమె గజగజ వణికింది.

చిన్నబాలికగా స్నానంఅంటే అసహ్యించుకొనేది. దుర్వాసనకొట్టే తాను చుట్టబెట్టుకొన్న పాతపేలిక తడపడం అంటే ఆమెకు రోషంవచ్చేది. సంతలో తెచ్చుకొన్న నూనె రాసుకోవడమూ అసహ్యమే!

అలాంటి ఆబాలికకు ఆ మోటారుకారు ఆ మూవురు బాలికలు ప్రథమసోపానవంక్తి అయ్యారు.

ఆమెలో ఏమి స్పందించినదో! అదివరదాకా ఉన్న గూడెం మండిపోయింది. ఆమెచూపులో—ఆ పొలాలు నేలలోకి కుంగిపోయాయి. కాల్చిన పందిమాంసం ఎండుచేపలు రొయ్యలు కాలకూటవిషాలై, గంజి విషధార అయ్యింది.

మూడురోజులూ మాలగూడెంలో యమయాతన సలిపి, నాల్గవరోజున మదరాసు వెళ్ళిపోయింది.

3

మాచమాంబ అని పేరుమార్చుకున్నది. ఇంటరుపరీక్ష ప్రథమతరగతిలో నెగ్గి విద్యార్థివేతనంతో వైద్యకళాశాలలో చేరింది.

అందరితోనూ మాట్లాడేది కాదు మాచమాంబ. చదువుకొన్న కళాశాలలో అతి జమీందారీకంగా మెలిగింది. ఎవ్వరీ బాలిక, ఎవ్వరీ మాచమాంబిక అని ఇంటరు విద్యార్థులు విద్యార్థినులు కళ్ళతో ప్రశ్నిస్తే, తాను మాలపిల్లనని చెప్పుకోలేకపోయింది. మంచి టాల్కంచూర్ణం, పలచని పెదవులరంగు, చక్కని సెంట్లు, పాముకుబుసములాంటి చీరలూ అవీ కొనేందుకు వచ్చిన విద్యార్థివేతనం చాలకపోతే, తిండి తక్కువతిని అవన్నీ సంపాదించుకొన్నది.

వార్ధాఆశ్రమం వెళ్ళినప్పుడు హరిజనబాలిక అవడంవల్ల మహాత్ముని ఆశీర్వాదాలు, ఇతరనాయకుల అభినందనాలు పొంది, కొంత వేతనం సముపార్జించుకొని మదరాసువచ్చింది. అక్కడ స్త్రీల వేషభాషాదులలోని నిరాడంబరత, స్నిగ్ధసౌందర్యమూ చూచి, సేవాగ్రామఆశ్రమంలో ఉన్నంతసేపూ ఏదో బాధకులోనయింది. కాని ఏ దర్శనమైతే ఆమెను మాలపల్లికి దూరంచేసిందో ఆ ఆశ తిరిగి మదరాసుకు రాగానే ఆమెను తనపంథానే నడిపింపజేసింది.

బాలకుల పొగడ్తలలో "ఈ చీర బాగున్నది, నీ వేషం మహాద్భుతం" అన్నముక్కలే వినేదికాని "నువ్వు సౌందర్యరాణివి" అన్నమాట ఒకనాడూ వినలేదు.

ఒక తోటివిద్యార్థి ఎప్పుడూ మాచమాంబను అనుసరించేవాడు. అతడు ఆమెతో ఎంతో స్నేహంచేశాడు. ఆమెను సినిమాలకు తీసుకువెళ్ళాడు. ఆమెదగ్గరగా చేరి రెండుమూడుసార్లు ఆమెపృథువక్షోనిధులపై హస్తతలం పారించి స్పృశించి, అదిమినాడు. అప్పుడా బాలికకు వివశత్వంకలిగింది. ఒళ్ళంతా

విద్యుల్లతలు ప్రసరించాయి. కాని ఆబాలుడు తన్ను ప్రేమించి ఆలా చేయలేదనీ, తన్ను శూద్రజాతిబాలికగా ఎంచి క్షత్రి జాతివారికి నీతి నియమా లుండవని యెంచి, వాడు ఈలా తన్ను అనమానం చేశాడనే భావం కలిగిం దామెకు.

ఆమె అవమానంతో కుంగిపోయింది. తోకత్రొక్కిన భుజంగిలా బుస్సుమన్నది. మరునా డా బాలుడు సంతోషంతో పల్కరించగానే వానితో "ఓరి దురాత్ముడా, నేను హీనజాతి దాననుకదా, నీ పశుత్వానికి అడ్డం పెట్టననుకున్నావా? ఇక్కడ నుంచి నాతో మాట్లాడకు, నువ్వు విషపు జంతువవు!" అని మండిపోయింది. ఆ యువకుడు తెల్లబోయి తలవాల్చుకుని వెళ్ళిపోయినాడు.

ఆమె ఆనాటినుంచి తనతరగతిలో బాలకులతోగాని, తన కాలేజీలోని ఇతరతరగతుల యువకులతోగాని మాట లాడటం మానివేసింది.

ఒకనాడు మాచమాంబిక ఒక ఆచార్యుని ఇంటికి వెళ్ళింది. అప్పుడప్పుడు తెలియని విషయాలు చెప్పించుకొనడానికి విద్యార్థులు, విద్యార్థినిలు తమకు వివిధపాఠాలుచెప్పే వివిధ ఆచార్యుల ఇళ్ళకు వెళ్ళే అలవాటు ఉంది.

ఆ అలవాటుచొప్పున మాచమాంబ తానున్న బాలికా వసతిగృహంనుంచే బయలుదేరి తమతరగతికి ఆచార్యులలో ఒకరిబసకు ఏదో పాఠం చెప్పించుకోడానికి వెళ్ళింది. ఆమె చదువుదీక్ష ఆ ఆచార్యులకు తెలుసును. ఆమె గ్రిహణశక్తి తక్కువే. కాని, అది తెలుసుకొన్నంతవరకు నిద్రాహారాలు మానివేస్తుంది. తెలుసుకొని కాని ముందుకు అడుగువేయదు

ఆ ఆచార్యులు మధ్యవయస్సుకలవాడు. ఆమె సౌందర్యం అతన్ని ఆకర్షించలేదు. ఆమెయవ్వనం, ఆమెదీక్ష, ఆమె తెహపుజిగి అతని హృదయాన్ని కలతపెట్టాయి. ఈ బాలిక ఎవరో పేదవారిబిడ్డ. కొంచెం అనునయిస్తే తనకోర్కెను ఎందుకామె తీర్చరాదు?

ఆ రాత్రి ఎనిమిదిగంటలకు పాఠం. ఆ ఆచార్యులు ఆమెను తనప్రక్కనే సోఫాపై కూర్చుండబెట్టుకొని బోధిస్తున్నాడు. ఏ యాదాలాపంగా వేసినట్లో తనచేయి ఆమెతొడపై వేసినాడు. ఆమె పాఠంచదివే దీక్షలో ఆ చేయి సంతగా గమనించలేదు. ఆచేయి-ఆచేయి నెమ్మదిగా ఆమె బొడ్డుక్రిందకుజరిగింది. ఆమెకు ఒక్కసారిగా మెలకువవచ్చింది. ఆమె గభుక్కున అతనిచేయి తీసిపారవేసి, లేచి, ఆడుపులై "మీకు బుద్ధిఉందా, ఇదా మీరు పాఠంచెప్పడం!" అని ఆ పుస్తకాలన్నీ అక్కడేఉంచి విసవిస గదివిడిచి వెళ్ళిపోయింది.

తన సొమ్ముసంచీ మొదలైనవి ఉంచుకొన్న అలంకరణపుసంచీ అక్కడే ఉండిపోయినందున తిన్నగా నడిచే తన వసతిగృహం చేరింది.

అందరు ఆచార్యులు అందరువిద్యార్థినులూ ఆలాగే చేస్తారా? లేక తనకొక్కర్తికే ఈ పరాభవమా ? ఆమె కుంగిపోయింది. ఆ మరునాడు ఉదయం ఆ ఆచార్యులు ఆమెగ్రంథాలు, సంచీ అన్నీ పంపిస్తూ ఆ అలంకరణపుసంచిలో ఒకలేఖ ఉంచాడు.

"అమ్మాయీ, క్షమించు! ఇది నా అపచారంకాదు! నేను ఒంటివాడను. భార్యపోయిన మధ్యకాలపువాణ్ణి. వైద్యా

లయంలో దాదులు నా కేవిధమైన తృప్తి తీరుస్తున్నారు కాని సరియైనమందుకూ, పత్రికటనపు మాయమందుకు నాకు తేడా తెలిసిందికాదు. రాత్రంతా నిదరపట్టలేదు. నేను పడినబాధ అనంతము! కంచెచేనుమేస్తే లోకంనాశనమే! నేనునలభైఒక్క ఏళ్ళవాడిని. నాకు భార్యలేదు. ఇద్దరుబిడ్డలు. ఇద్దరూ మేన మామకడ బెంగుళూరులో చదువుకొంటున్నారు. నన్ను గురించి విచారిస్తే నువ్వు హరిజనబాలికవనీ చెక్కుచెదరని శీలంకలదానివనీ తెలుసుకున్నాను. నువ్వు నన్ను వివాహం చేసుకో — నేను తెలుగు బ్రాహ్మణుణ్ణి! నువ్వు నన్ను ప్రేమించలేకపోవచ్చును. కాని ఉత్తమగృహిణీధర్మమే ప్రేమకాగలదని నా నమ్మకము. నీకు ఇష్టముంటే నీకున్న కుంకుమపువ్వురంగుచీర కట్టుకొనిరా! లేకపోతే ఏచీర కట్టుకున్నానసరే! ఆలోచిస్తాను అనదలుచుకుంటే పువ్వులులేని తెల్లచీరకట్టుకురా! ఇట్లు క్షంతవ్యుడైనరావు' అని ఆతడు ఉత్తరం వ్రాశాడు. ఆయనపేరు డాక్టరు సి. పి. రావు.

4

మాచమాంబిక ప్రభుత్వవైద్యశాలలో వైద్యురాలయినది. భర్తడాక్టరురావుగారు నెల్లూరులోనే జిల్లాముఖ్యవైద్యాధికారి అయినాడు. మాచమాంబపేరు డాక్టరుమాచమాంబారావు. ఆమె అసిస్టెంటుసర్జనుగా ఉన్నది. ఆమెకు ఆమె కాలేజీ విద్యార్థినిగా ఉన్నప్పుడే వివాహంఅయింది.

డాక్టరురావు గురువుల వివాహఉత్తరం పదే పదే చదువుకొని మాచమాంబ ఆలోచించుకొన్నది. ఉత్తరమువచ్చిన

మూడురోజులవరకూ ఆమె కదే ఆలోచన. తాను హిందూ జాతికాలికింద నలపబడుతూఉన్న మాలపిల్ల. డాక్టరురావుగారు బ్రాహ్మణుడు. పెద్దవాడయితేఏమి. పదమూడు పన్నెండు సంవత్సరాలతేడా పెద్దతేడా కాదు. తనతోటియువకులు తన్ను వివాహం చేసుకుంటారా? ఆరేడువందలజీతము, కారుకలిగి ఉన్నభర్త-తన చదువుపూర్తి—తనకుకావలసిన చీరలు-నగలు కారు—తనచదువున కాయన కిరీటం కాగలడు!

ప్రేమా? తనకు ప్రేమఅంటే ఏమీ తెలియదు. డాక్టరు రావు అంత అందమైనవాడుకాడు. అతన్ని తాను ప్రేమించ గలదా? ప్రేమ అనేది జంతుధర్మానికి మానవమనస్తత్వం రంగరించిన ఒక మందు. తాను ప్రేమించగలుగునో లేదో! ఏదైనా ఆయన్ను వివాహంఆడడంవల్ల తనకు అన్నీలాభాలే!

ఏకారణంవల్లనయితేఏమి ఆ ఉత్తముడు తన్ను వివాహంచేసుకుంటా నన్నాడు.

ఆమె మూడవనాడు కుసుంబాచీర కట్టుకువెళ్ళింది. అందాకా వట్టి తెల్లచీర కట్టుకొని వెళ్ళేది. ఆ మరునాడు సాయంకాలం ఆమె పుస్తకాలు పట్టుకొని డాక్టరురావుగారింటికి వెళ్ళింది. వారు పెళ్ళివిషయం అన్నీ మాట్లాడుకున్నారు.

పెళ్ళి రిజిష్టరూ అయింది, హిందూవివాహం చొప్పునా అయింది. వైద్యకళాశాలాచార్యులు, వైద్యాధికారులు మొదలైన వారెందరో వచ్చినారు. కాని ఆమె తన తలిదండ్రులనూ, చుట్టాలను ఎవ్వరినీ రావద్దంది.

భర్త తనకు ఈనాడు అన్నిసౌకర్యాలు పొందడానికి కారణం అయ్యాడు. కావలసినవి ముద్దినిసుముక్కాలు చీరలూ

ఉన్నాయి. చక్కని అతినవీనరకపు నగలు, అందమైనకారు, జిల్లావైద్యాధికారి బంగాళా. ఇంగ్లీషుక్లబ్బు. అనుకున్నవి జరుగుతున్నాయి. కాని! కాని!

భర్తకు మొగం అందంకాకపోయినా ఇరవయ్యోవన్నె బంగారుచాయ. తాను గర్భవతికావచ్చు. పురిటికి సెలవు పుచ్చుకొంటుంది. తనపై అధికారైనభర్త పురుడుపోయగలరని ఆమె కలలుగన్నది

ఆమెకు కామతృప్తి, భర్తకుకామతృప్తి అవుతున్నది. భర్త ఒకవిధంగా రసికుడే. తనకేమి తెలియును రసికత! అందుకై ఎన్నో స్త్రీపురుషసంబంధగ్రంథాలు చదివినది. కష్టపడే విద్యార్థినిగా తయారయింది. యీ విషయంలో కష్టపడే విద్యార్థినే.

వారివివాహంఅయి మూడేళ్ళు నడిచింది. కాని వారి దరిలో ఏదో అసంతృప్తి ఉన్నదని ఆమె గ్రహించేది. ఆమె యువ్వనంచూచి ఉద్భవించిన వాతావరణం చూడక, త్రొందరపడి ఆబాలికను చేసుకొన్నాడు. తనగతి నల్లకుక్కను తెల్లకుక్క చేసేప్రయత్నం అయింది. మంగలి బ్రాహ్మణు డెట్లా అవుతాడు? అనాగరకజాతి స్త్రీ ఎంతచదువుకుంటే ఉత్తమసంస్కారుని భార్య కాగలదు? అతని మొదటిభార్య జ్ఞాపకం వచ్చింది. బిడ్డలను అప్పుడప్పుడు బెంగుళూరువెళ్ళి చూచి వచ్చేవాడు.

భార్య తన కౌగిలింతకువచ్చిన మొదటి సంవత్సరం అతడు కామతృప్తినందేవాడు. తరువాత అతడు ఆమెలో ఏదో లోటునుగుర్తింపసాగినాడు. ఆమె తనదేహం అతనికి అర్పించేది.

గాని ఆమె ఎక్కడో ఉండేది! ఆమెలేని ఆమె-దేహమాత్ర మాత్రిగా తోచి ఆతడు వ్యథనొంది భార్యను తన పడకగదికి పిలిచేవాడు కాదు.

ఆమె బాధపడేది. అతడు వట్టిపురుషుడుగా తన్ను కోరేవాడు. తాను పూర్ణపురుషుని వాంఛించింది. అతడు పశువులావచ్చి పశుతృప్తిపొంది తన్ను తన పడకగదికి పొమ్మనే వాడు.

5

ఒకనాడు లేడీఆస్పత్రిలో లేడీఅసిస్టెంటుసర్జను డాక్టరు మాచమాంబారావుగారు ఒకస్త్రీరోగిని వైద్యాలయంలో చేర్పింపవలసి వచ్చింది. ఆమె గర్భవతి. ఆ రోగికి ప్రతిపురుడు అసాధ్యమై ప్రాణాంతమువరకూ వస్తున్నది. ఆ వచ్చినస్త్రీ ఖద్దరుధారిణి. ఆమెకు ఏరోగమూ లేదు. కాని పురుడుమాత్రమే కష్టం. ఆమె ముగ్గురు ముత్యాలలాంటి బిడ్డలతల్లి!

వారిద్దరు ఈమాటా ఆమాటా చెప్పుకొనడం ప్రారంభించారు. ఆ గర్భగుర్విణికూడా తన భర్తకు రెండవభార్య. ఆమె తన భర్తనుగూర్చి మాటకు రెండుసారులు చెప్పుకొని ఆనందించింది. ఆమె మహదానందము వైద్యురాలు మాచమాంబకు ఆశ్చర్యం కలుగజేసింది.

రోగి:—డాక్టరుగారూ, మా వారికివచ్చుజీతం అరవైరూపాయలయినా మా సంసారం ఏదో గుప్తంగా లోట్లులేకుండా జరుగుతున్నాదండీ ఈ యుద్ధంవల్ల ఖర్చు ఎక్కువైనమాట నిజమే. కాని యుద్ధభత్యం ఇంకో పదిరూపాయలు ఇస్తున్నారు.

మాకు భూములవల్ల సాలుకు ఆరువందలు వచ్చునవి పంటలకు ఖరీదులు ఎచ్చి ఇప్పుడు పదిహేనువందలు వస్తున్నాయి.

డా. మాచ:—ఇప్పుడు మీసంసారం చక్కగా జరుగుతోందన్నమాటా?

రోగి:— ఆ!

డా. మా:—ఒక వారంరోజులలో మీకు పురుడు వస్తుంది. ఇంతవరకూ ఆలస్యంచేశారేమమ్మా?

రోగి:—నేను మావారిని ఎలా వదిలి ఉండగలను డాక్టరుగారూ. వారు వండుకోంటారు. పిల్లలను చూసుకో గలరు. మా సవతిపోయినయేడే నా పెళ్ళి. తర్వాత మూడేళ్ల వరకూ నేను కాపురానికి రాలేదు. తాలూకాఫీసువని-ఎన్ని తాలూకాల్లో బదిలీ-ఆమే తనకూ, తమ ఇద్దరి బిడ్డలకూ వంట చేసుకొనేవారు. ఇప్పుడు నేను వారి నెల్లా వండుకోనివ్వ గలను చెప్పండీ?

డా: మాచ:—మీకు ఇద్దరు సవతిబిడ్డలా?

రోగి:—అవునండి. నేను కాపురానికి వచ్చినప్పటినుంచి ఆ పిల్లలు "అమ్మా, అమ్మా" అంటూ నన్ను వదిలితేనా? నా బిడ్డలమీదకన్న వాళ్ళమీదే నా కెక్కువ వాపేక్షండి.

ఆమెపురుడు డాక్టరు మాచమాంబారావు తానే స్వయంగా పోసింది. ఆమె భర్త, కాపురంచేసే ఇద్దరుసవతి కూతుళ్ళు, ఆమెస్వంతబిడ్డలు అందరూ ఆ బాలెంతను చూడ డానికి వచ్చారు. వారి ఆనందము వర్ణనాతీతము. డాక్టరు మాచమాంబారావు కన్నులనీరు తిరిగింది.

గర్భవతి అవడం ఎంత ఆనందం! గర్భవతులుగా ఉన్నప్పుడు స్త్రీలు అందవికారాలు పొందుతారు. అది అందవికారమా? ఆలా పాలిపోయి, లావెక్కి నీరుపట్టి కదలలేక ఆ స్త్రీలు దేవతామూర్తులులా ఉంటారే! బిడ్డలకనడం పశుధర్మం. బిడ్డలకు పాలివ్వడం పశుధర్మం, బిడ్డలను రక్షించడం పశుధర్మం, బిడ్డలు పాలు తాగేటంతవరకు ప్రేమించడం పశుధర్మం. కాని ఆలా పెద్దవారైన బిడ్డలను, తలిదండ్రులను, చుట్టాలను, స్నేహితులను ప్రేమించడం? అది మానవధర్మం, దివ్యధర్మం.

అది వర్ణనాతీతం తన పొంకాలైన వక్షోజాలు బిడ్డలకు ఎప్పుడు పాలియ్యగలవు? తెల్లని ఆ అమృతధారలు తన గబుకు గబుకున పుణుకగలదు!

ఆ బిడ్డలతండ్రి, ఆ బిడ్డలు తనగర్భాన మూర్తించడానికి కారణం తనభర్త! జిల్లావైద్యాధికారి! ఒక బ్రాహ్మణుడు. తనకై క్రిందకుదిగిన వ్యక్తి! తన్ను చేయిపట్టి మెట్లెక్కించిన దేవతామూర్తి తన బిడ్డలకు తండ్రికావాలి. తన బిడ్డలు - తన్ను "అమ్మా" అని పిలవరూ; డాక్టరుగారిని "నాన్నా" అని పిలవరూ! వారు తనకు సర్వనాగరికతలు ధారపోశారు. వారు దేవతామూర్తి. వారుభగవంతుడు. తానెవరు?

ఆరాత్రి ఆమె సాధారణంగా అలంకరించుకొనే విధానంగా అలంకరించుకోలేదు.

ఆమె సాయంకాలమే తలంటుకొన్నది. నల్లటి తన పొడుగాటిజుట్టు వదులువాల్జడ వేసుకొంది. కనకాంబరాలను తలలో ధరించింది. చెవుల దుద్దులు మాత్రం. మెళ్ళో పుస్తెల

తాడు, ఒక సన్నని బంగారుగొలుసు నుదుట ఇంత కుంకుమ బొట్టు, బంగారురంగు రవిక, కుసుంబారంగుచీర, కుసుంబా రంగుగాజులు ధరించింది.

నల్లటి ఆమె మొగాన పౌడరు లేదు. పెదవుల ఎఱుపు రంగు లేదు.

ఆమె రాత్రి వారిద్దరిగదికీ మధ్యనున్న తలుపు తెరువ బోయి, అది వేసిఉండటంవల్ల, వారి గదిలోకి వెళ్ళే ముఖ్య ద్వారంవెంటనే లోపలికి వెళ్ళింది.

ఆ జిల్లావైద్యాధికారి పురుషుడు. కుంగి సోఫాలో కూర్చుండి చుట్టకాలుస్తూ ఏదో వైద్యపత్రిక చూస్తున్నారు.

మాచమాంబ తిన్నగా భర్తదగ్గరకు వెళ్ళి సోఫాదగ్గర భూమిమీద మోకరించి భర్తవొళ్ళో తలవుంచింది

ఆయన తెల్లబోయాడు. ఎవరీమె? ఆ మాలపిల్లా!

ఆమె సంపూర్ణమూర్తిగా, పూర్ణభార్యగా వచ్చినదన్న ఒక పరమశ్రుతి ఆయన హృదయంలో మారుమ్రోగింది. ఆయన గడగడలాడిపోయాడు! ఆమెఎక్కడో ఏదోగ్రామంలో ఊరిచివర ప్రపంచాన్ని తెల్లబోతూ చూస్తూఉన్న అనాథ బాలికయై ఒక దేవునికై ఒక పరమపవిత్ర నాథునికై, జీవితానికై చేతులుచాచి నిలుచుండిపోయిన బాలికయై ఆయనకు గోచరించింది.

ఆయనలోని పురుషత్వము, మానవత్వము, దివ్యత్వము భర్తృత్వము, జనకత్వం ఒక్క మహాపుష్పంలోని అన్ని రేకులై విప్పారినవి.

అతడామెను తన హృదయానికి గాఢంగా, గాఢంగా, లలితంగా, తమిగా, గౌరవంగా, కామంగా, ప్రేమగా అదుముకొన్నాడు!

6

డాక్టరు మాచమాంబకు పండులాంటి ఆడపిల్ల పుట్టింది. భర్తగారి తల్లి పోలిక అట.

జిల్లా వైద్యాధికారి డాక్టరు సి. పి. రావుగారు నల్లని తన మూలపిల్లలో భారతిజాతియొక్క అడుగుమెట్టు చూచినాడు. పై మెట్టు అడుగుమెట్టు ఒకటే. భారతదేశంలో పంట పండవలసిన శాలిభూమి తనభార్య. ఆ నలుపు బంగారానికి పండవఛాయ!

ఆమె హృదయం కోటిబంగారాలవిలవ. ఆమె అమృతమూర్తి అయిపోయినది. ఆమె నీలనీరదగాత్రి అయిన పార్వతి! ఆమె ధరిత్రీమాత! ఆమె ప్రపంచాన్ని కరిగించే ప్రేమతో తన సవతిబిడ్డలను హృదయాని కదుముకొన్నది.

తనబిడ్డకు తానే రొమ్ముకుడుపుతూ వైద్యరాజయిన భర్తను బ్రహ్మానందవీక్షణాలతో చూస్తున్నది.